

Sygn. akt: I C 6/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Łucja Oleksy-Miszczuk
Protokolant:	sekretarz sądowy Wioleta Motyczka

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2017 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko (...) z siedzibą w S., (...) w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w S. na rzecz powódki B. K. kwotę 25.000 (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych z odsetkami za zwłokę w wysokości bazowej stopy odsetek ogłaszanej przez Niemiecki Bank Centralny na dzień 1 stycznia i 1 lipca każdego roku plus pięć punktów procentowych począwszy od dnia 14 stycznia 2012 roku;
- 2) w pozostałej części powództwo wobec pozwanego (...) z siedzibą w S. oddala;
- 3) oddala powództwo wobec pozwanego (...) w W.;
- 4) odstepuje od obciążania powódki kosztami procesu;
- 5) nakazuje pobrać od pozwanego (...) z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 3.396,75 (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt sześć 75/100) złotych tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSO Łucja Oleksy-Miszczuk

Sygnatura akt I C 6/16

UZASADNIENIE

Powódka B. K. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) w W. zadośćuczynienia i odszkodowania za skutki wypadku drogowego do jakiego doszło na terenie Niemiec w dniu 22 maja 2008r.

Na wniosek powódki postanowieniem z dnia 12 października 2012r. Sąd w oparciu o art. 194 § 1 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) z siedzibą w S. (k . 172).

Powódka wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych na jej rzecz zadośćuczynienia w wysokości 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę jakiej doznała na skutek uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia będących konsekwencjami

wypadku oraz kwoty 897,50 zł odszkodowania tytułem zwrotu połowy wydatków koniecznych dla prawidłowego zdiagnozowania jej stanu zdrowia i określenia procentowego uszczerbku na zdrowiu. Odsetek od kwoty 40.000 zł oraz kwoty obejmującej odszkodowanie domagała się od dnia doręczenia pozwu, zaś odsetek od rozszerzonego żądania tj. kwoty 60.000 zł zadośćuczynienia od dnia doręczenia pozwanym pisma rozszerzającego powództwo (pозew i pismo z dnia 14 lipa 2015r. k. 517).

Pozwany (...) wniósł o oddalenie powództwa, wywodząc, że kwestionuje swoją odpowiedzialność zarówno co do zasady jak i co do wysokości albowiem w ocenie pozwanego wyłączną winę za zdarzenie ponosi kierujący samochodem ciężarowym, który najechał na tył pojazdu prowadzonego przez męża powódki (odpowieź na pozew k. 64).

Pozwany (...) wniósł o odrzucenie pozwu z powodu braku jurysdykcji sądu polskiego, a na wypadek oddalenia tego wniosku o oddalenie powództwa. Wywodził, że roszczenie winno zostać ocenione w oparciu o przepisy niemieckiego prawa cywilnego i na gruncie tych przepisów podniósł zarzut przedawnienia. Przyznał, iż ubezpieczał odpowiedzialność cywilną związaną z ruchem biorącemu udział w zdarzeniu samochodu ciężarowego marki (...), wskazywał jednak, że (...) S.A. odpowiada za skutki wypadku na zasadach ryzyka. Kwestionował również wysokość żądania - zarówno co do odszkodowania - twierdząc, że wydatki, na które powódka się powołuje nie były zasadne, jak i co do zadośćuczynienia - twierdząc, iż powódka cierpiała przed zdarzeniem na choroby samoistne i jej obecny stan zdrowia nie jest następstwem wypadku (odpowieź na pozew k. 240).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 13 marca 2013r. (k. 316) Sąd odmówił odrzucenia pozwu.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 22 maja 2008r. powódka uczestniczyła w wypadku drogowym. Zdarzenie miało miejsce na terenie Niemiec. Powódka była pasażerką samochodu marki (...) nr rej. (...), kierowanego przez jej męża R. K.. Samochód poruszał się prawym pasem drogi. Na łuku drogi R. K. włączył kierunkowskaz sygnalizując zamiar zmiany pasa ruchu na lewy, ostatecznie jednak pasa nie zmienił. Został najechany od tyłu przez samochód ciężarowy marki (...) nr rej. (...) prowadzony przez D. S.. Kierowca (...) twierdził, iż przed zderzeniem (...) gwałtownie zahamował. Wersja podawana przez kierowcę (...) nie została potwierdzona. Posiadacz (...) ubezpieczony był w (...) S.A., zaś (...) w (...). Okoliczności zdarzenia były przedmiotem badania przez policję niemiecką, która uznała iż odpowiedzialność za zdarzenie ponosi R. K.. Powody takiej oceny sytuacji nie są znane. Jak wynika z opinii biegłego do spraw ruchu drogowego wydanej na potrzeby niniejszego postępowania nie ma żadnych podstaw do przyjmowania, że przed zdarzeniem R. K. faktycznie gwałtownie zahamował, nie ma zatem podstaw do przypisywania mu nieprawidłowego zachowania na drodze. Przekazany przez policję niemiecką materiał nie pozwala na pełne odtworzenie przebiegu zdarzenia, natomiast niewątpliwie jest naruszenie przepisów drogowych przez kierującego samochodem (...) – z całą pewnością nie dochował on obowiązku zachowania odpowiedniej odległości od pojazdu poprzedzającego, niezbędnej do uniknięcia zderzenia w razie zatrzymania lub hamowania – gdyby taką odległość utrzymywał nie doszłoby do najechania (...) (opinia biegłego J. N. k. 148).

Powódka już przed zdarzeniem była osobą cierpiącą na poważne dolegliwości związane ze stanem kręgosłupa. W czerwcu 2007r. przebywała w (...) (...) w P. z rozpoznaniem stenoza zwyrodnieniowa na poziomie L3/L4 oraz L4/L5. Przewlekły zespół bólowy odcinka lędźwiowego kręgosłupa z objawami radikulopatii prawostronnej. Spondyloza i spondyloartroza lędźwiowego kręgosłupa. Podejrzenie niedoczynności tarczycy. Nadciśnienie tętnicze. Zastosowano leczenie operacyjne – odbarczenie kanału kręgowego i zachyłków bocznych l3/L4, L4/L5 i L5/S1 prawostronne, stabilizacja międzywyrostkowa. Następnie przebywała w tym samym szpitalu w październiku 2007r. Zastosowano leczenie zachowawcze. Ponownie przebywała w tym samym szpitalu w grudniu 2007r. z rozpoznaniem przewlekły zespół bólowy odcinka lędźwiowego kręgosłupa z objawami obustronnej radikulopatii. Szerokopodstawna centralno – prawoboczna przepuklina jądra miazdżystego na poziomie L5/S1. Przepukliny jąder miazdżystych na poziomie L2/L3, L3/L4, L4/L5. Ponownie zastosowano leczenie operacyjne – rewizja kanału kręgowego na poziomie L3/L4 po stronie prawej z poszerzeniem zachyłka bocznego i nucleotomia L3/L4 Odbarczenie worka oponowego. Rewizja segmentu L5-S1 po stronie prawej i poszerzenie otworu międzykręgowego L5-S1. Uwolnienie korzenia L5 w otworze

miedzykręgowym. Kolejny raz powódka przebywała w Szpitalu w P. na przełomie stycznia i lutego 2008r. Zastosowano leczenie usprawniające (dokumentacja medyczna powódki, opinia biegłego ortopedy k. 472, opinia biegłego neurologa k. 752).

Powódka jeszcze przed zdarzeniem będącym przedmiotem niniejszego postępowania, a mianowicie w maju 2007r. była uczestniczką innego wypadku drogowego – zgłaszała wówczas lekarzowi, że od czasu wypadku stan zdrowia uległ pogorszeniu, pojawiał się niedowład kończyn dolnych, silne bóle i zaburzenia chodzenia (zaświadczenie lekarskie k. 26).

W wyniku wypadku jaki miała miejsce w dniu 22 maja 2008r. u powódki doszło do skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa w stopniu co najwyżej drugim w klasyfikacji (...). Skutkować to mogło przejściowym zaostreniem manifestacji klinicznych samoistnego schorzenia odcinka szyjnego kręgosłupa. U powódki już w chwili zdarzenia występowały zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego kręgosłupa, a wypadek mógł tylko okresowo zaostrić przebieg schorzenia samoistnego (opinia biegłego ortopedy M. J. k. 472 i nast.). Biegły ortopeda ocenił aktualny trwały uszczerbek na zdrowiu powódki na 45% z czego 35% to uszczerbienie odcinka szyjnego kręgosłupa, a 10% to zespół korzeniowy szyjny o charakterze mieszanym. Stopień uszczerbku na zdrowiu obejmuje zarówno stan wynikający ze schorzeń samoistnych jak i następstwa zdarzenia. Biegły ortopeda nie zdołał ustalić wielkości wpływu schorzeń samoistnych i wpływu następstw wypadku na aktualny stan powódki. Aktualnie powódka odczuwa bóle kręgosłupa szyjnego, drętwienia kończyn dolnych i górnych, zawroty głowy, zaburzenia równowagi, zaburzenia pamięci, nudności, a także zaburzenia chodu i spowolnienie ruchowe (opinia uzupełniająca biegłego ortopedy k. 505, ustne wyjaśnienia do opinii złożone na rozprawie w dniu 25 października 2016r. k. 698, opinia biegłego neurologa k. 752).

Zmiany chorobowe w organizmie powódki istniały przed wypadkiem, a ich stopniowo postępujący przebieg doprowadził do konieczności wykonania kolejnych zabiegów operacyjnych, z których jak już wyżej podano dwa zostały wykonane jeszcze przed wypadkiem. Sam wypadek mógł jedynie przejściowo pogorszyć ten stan. Powódka po wypadku nadal leczyła się na dolegliwości wynikające ze stanu kręgosłupa, w roku 2010 przebyła kolejną – trzecią już operację związaną ze stenozą odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa. Operacja nie była związana z następstwami wypadku. W ocenie biegłego neurologa schorzenia samoistne powódki odpowiedzialne są za jej aktualny stan w zakresie zespołu korzeniowego co najmniej w połowie, przy czym aktualny stan biegły opisał jako 20% uszczerbku, zaś następstwa zdarzenia jako 10% . Biegły neurolog nie opiniował uszczerbku w postaci uszczerbienia kręgosłupa szyjnego wywodząc, że nie należy to do jego specjalności (opinia biegłego neurologa P. W. k. 752, opinia uzupełniająca neurologa k. 852).

Opisany wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w zakresie przebiegu wypadku w oparciu o zeznania świadka R. K. k. 97, dokumentację z przebiegu zdarzenia sporządzoną przez organy niemieckie (k. 102 i nast.) oraz opinię biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych J. N. (k. 148). Opinia biegłego naświetliła informacje zawarte w dokumentacji wypadku z punktu widzenia wiedzy fachowej biegłego, jej wywody są jasne, zrozumiałe i logiczne. Sąd oddalił wniosek pozwanego (...) o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego po uzupełnieniu dokumentacji z miejsca wypadku. Zgodnie z wnioskiem w odpowiedzi na pozew (pkt 5 odpowiedzi na pozew k. 241) Sąd zwrócił się do organów niemieckich o przesłanie dokumentów i otrzymał informację, że dokumentacja taka nie istnieje (k. 645,656). Strona pozwana pomimo wyraźnego wezwania do wskazania o jaką dokumentację należy w związku z tym się zwrócić wskazania takiego nie dokonała, podtrzymując jedynie wniosek zawarty w odpowiedzi na pozew. Wobec odpowiedzi udzielonej przez organy niemieckie (k 645,656) ponowne zwracanie się o nadesłanie dokumentów było niecelowe. Na marginesie należy zresztą zauważyć, że pozwany jako ubezpieczyciel działający na terenie Niemiec nie powinien mieć trudności w uzyskaniu takiej dokumentacji o ile faktycznie by istniała, a składania kolejnych wniosków o jej uzyskanie w trybie pomocy prawnej świadczonej w obrocie zagranicznym jest w tej sytuacji nieuzasadnionym przedłużaniem postępowania. Ostatecznie Sąd uznał, że wobec braku jakiegokolwiek nowej, nieznannej dotychczas dokumentacji z wypadku przeprowadzanie kolejnego dowodu z opinii biegłego jest nieuzasadnione.

Ustalenia co do stanu zdrowia powódki Sąd ocenił w oparciu o dokumentację medyczną oraz opinię biegłego ortopedy i neurologa. Wbrew stanowisku strony pozwanej opinia ortopedy nie zawiera sprzeczności. Uważa jej lektura wskazuje, że w opinii podstawowej biegły we wioskach opisywał tylko następstwa urazu jakiego powódka doznała na skutek wypadku, natomiast w opinii uzupełniającej mówił o jej aktualnym stanie zdrowia, obejmując oceną stopnia uszczerbku na zdrowiu stan istniejący niezależnie od tego czy był on wynikiem urazu czy schorzeń samoistnych. Jednocześnie zaznaczył, że nie jest w stanie oddzielić stopnia procentowego uszczerbku na zdrowiu doznanego na skutek zdarzenia od stanu ogólnego powódki. Z opinii jednak wyraźnie wynika, iż następstwa wypadku nie były drastyczne, prowadziły jedynie do przejściowego zaostrzenia stanu chorobowego powódki. Również opinia biegłego neurologa jest w ocenie Sądu w pełni wiarygodna. Biegły neurolog nieco inaczej ocenia stopień uszczerbku na zdrowiu jakiego doznała powódka w zakresie zespołu korzeniowego, zważywszy jednak, że jednostka ta dotyka głównie problemów neurologicznych ocena ta wydaje się pełniejsza niż dokonana w tym samym zakresie ocena ortopedy. W pozostałej części przedstawione przez biegłych opinie są zbieżne.

Zeznania powódki nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych, a to z uwagi na ich nielogiczność, chaotyczność i niekonsekwencje. Powódka myliła chronologię zdarzeń, zaprzeczała oczywistym faktom co do swojego stanu zdrowia wynikającym bezpośrednio z dokumentacji, którą sama Sądowi przedstawiła, zaprzeczała sama sobie lub zmieniała stanowisko w toku wypowiedzi. Oczywistym jest, że powódka bądź nie mówiła prawdy próbując zataić niektóre fakty, bądź cierpi na zaburzenia pamięci (wzmianki na ten temat pojawiają się w dokumentacji medycznej), co uniemożliwia jej rzetelne zrelacjonowanie przebiegu zdarzeń (przesłuchanie powódki na rozprawie dniu 23 lutego 2017r. k. 731).

Sąd zważył co następuje:

Zważywszy na to, że wypadek miał miejsce na terenie Niemiec, a jednym z pozwanych jest ubezpieczyciel, którego siedziba również mieści się na terenie Niemiec, koniecznym była ocena jakie prawo będzie właściwym dla rozpoznania sprawy.

Do zdarzenia doszło w dniu 22 maja 2008r., a więc jeszcze przed wejściem w życie Rozporządzenia (WE) Nr 864/2007 z dnia 11 lipca 2007r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań umownych (rozporządzenie weszło w życie z dniem 11 lipca 2008r.). Z tych też przyczyn Rozporządzenie nie znajduje zastosowania do niniejszej sprawy.

Zgodnie z art. 31 § 1 obowiązującej w chwili zdarzenia ustawy z dnia 12 listopada 1965r. Prawo prywatne międzynarodowe zasadą było, że zobowiązanie nie wynikające z czynności prawnej podlega prawu państwa, w którym nastąpiło zdarzenie będące źródłem zobowiązania. Łącznik ten w sposób jednoznaczny wskazuje na wybór prawa niemieckiego. Prawo niemieckie właściwe będzie również w oparciu o Konwencję o prawie właściwym dla wypadków drogowych sporządzoną w Hadze dnia 4 maja 1971r. (Dz. U. Nr 63/2003, poz. 585). Zgodnie z art. 3 Konwencji prawem właściwym jest prawo wewnętrzne państwa, w którym nastąpił wypadek. Opisana zasada doznaje wyłomu sformułowanego w § 2 art. 31 p.p.m. nakazującego stosowanie prawa państwa, którego strony są obywatelami i mają w nim miejsce zamieszkania. Ten przepis z kolei przesądza o stosowaniu prawa polskiego w stosunkach, których stronami są podmioty prawa polskiego, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, a więc na gruncie niniejszej sprawy w stosunkach między powódką, a pozwanym (...) S.A.

W myśl § 7 (1) i § 11 obowiązującej na terenie Niemiec ustawy o zasadach ruchu drogowego jeżeli podczas eksploatacji pojazdu mechanicznego lub naczepy przeznaczonej do połączenia z pojazdem mechanicznym zostanie zabita osoba, bądź dojdzie do uszkodzenia ciała lub rzeczy, wówczas posiadacz pojazdu jest zobowiązany do naprawienia powstałej z tego tytułu szkody. W razie uszkodzenia ciała lub uszczerbku na zdrowiu należy świadczyć odszkodowanie w postaci kosztów leczenia oraz wyrównania uszczerbku majątkowego, którego doznaje poszkodowany na skutek tego, że jego zdolność zarobkowania uległa czasowo lub trwale zniesieniu lub zmniejszeniu albo też zwiększyły się jego potrzeby. Z powodu szkody, która nie jest szkodą majątkową można żądać także słusznego odszkodowania w pieniądzu. Do przedawnienia roszczeń stosuje się zgodnie z § 14 ustawy przepisy kodeksu cywilnego o przedawnieniu roszczeń z czynów niedozwolonych (tekst ustawy k. 582 i nast. akt). Odpowiedzialność posiadacza pojazdu jest wyłączona gdy wypadek został spowodowany przez siłę wyższą (§ 7 (2)) i doznaje ograniczeń w przypadku przyczynienia się

poszkodowanego (§ 9 ustawy i § 254 niemieckiego kodeksu cywilnego). Odpowiedzialność posiadacza pojazdu nie jest zatem uzależniona od winy, a jedynie zakres odszkodowania może ulec obniżeniu ze względu na zakres przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody. Przyczynienia takiego strona pozwana w niniejszym postępowaniu nie wykazała.

Zgodnie z § 253 niemieckiego kodeksu cywilnego (k. 588 i nast. akt) za szkodę, która nie jest szkodą majątkową można żądać tylko rekompensaty pieniężnej i tylko w przypadkach określonych przez ustawę. Jeśli odszkodowanie ma być świadczone z powodu uszkodzenia ciała lub zdrowia można żądać słusznego odszkodowania pieniężnego także za szkodę nie będącą szkodą majątkową.

Cytowane regulacje przesądzają o odpowiedzialności pozwanego (...) za szkodę niematerialną i tworzą uprawnienie do dochodzenia z tego tytułu odszkodowania pieniężnego, co stanowi odpowiednik przewidzianego w prawie polskim zadośćuczynienia za krzywdę. Użyte w ustawie sformułowanie „słuszne odszkodowanie w pieniądzu” wskazuje, że chodzi o kwotę odpowiednią do zakresu doznanej szkody niemajątkowej i dolegliwości jaką ona za sobą pociąga, stanowiąc formę kompensaty pieniężnej zmierzającej do zadośćuczynienia owej dolegliwości.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy podkreślić, że pomimo, iż aktualny stan zdrowia powódki jest zły, a stopień uszczerbku na zdrowiu oceniany wedle jej stanu ogólnego jest wysoki, to skutki zdarzenia jedynie w niewielkim stopniu przyczyniły się do takiego stanu rzeczy. Na skutek zdarzenia u powódki doszło przede wszystkim jedynie do przejściowego zaostrzenia objawów choroby samoistnej, przy czym w zakresie objawów korzeniowych długotrwały uszczerbek na zdrowiu mający bezpośredni związek z wypadkiem wynosił 10%. W tych warunkach zgłoszone przez powódkę roszczenie z tytułu szkody niematerialnej należy uznać za zdecydowanie wygórowane. Nie sposób jednak nie zauważyć, że względu na ogólny stan zdrowia powódki skutki wypadku były dla niej szczególnie dolegliwe, bowiem zespół bólowy wynikający z urazu doznanego w wypadku nałożył się na problemy wynikające ze zmian samoistnych, powodując nasilenie objawów, co skutkowało dla powódki dodatkowym cierpieniem. W tych warunkach Sąd uznał roszczenie za uzasadnione do kwoty 25.000,- zł, a pozostałej części żądanie zapłaty odszkodowania za szkodę niemajątkową oddalił. Oddaleniu podlegało też żądanie odszkodowawcze w zakresie zwrotu kwoty wydatkowanej na prywatną opinię lekarską – żądanie takie nie mieści się w roszczeniach wymienionych w § 11 ustawy o zasadach ruchu drogowego i nie stanowi szkody pozostającej w bezpośrednim związku przyczynowym ze zdarzeniem.

O odsetkach orzeczono w oparciu o przepis § 288 niemieckiego kodeksu cywilnego, zgodnie z którym dług pieniężny podczas zwłoki podlega oprocentowaniu. Stopa odsetek za zwłokę wynosi rocznie pięć punktów procentowych ponad kwotę bazową stopy odsetek. Bazowa stopa odsetek i sposób jej obliczania określone są w § 247 niemieckiego kodeksu cywilnego. Aktualnie stopa bazowa jest ujemna (-0,88), skutkiem czego wysokość odsetek za zwłokę to 4,12 % w stosunku rocznym.

W myśl §199 (2) niemieckiego kodeksu cywilnego roszczenia odszkodowawcze wynikające z naruszenia życia, ciała, zdrowia albo wolności przedawniają się bez względu na moment ich powstania i posiadaną wiedzę na ich temat lub niewiedzę o nich wynikającą z rażącego niedbalstwa po upływie 30 lat o działania, naruszenia obowiązku lub innego zdarzenia uzasadniającego powstanie szkody. Niewątpliwie roszczenia odszkodowawcze z jakimi wstąpiła powódka w niniejszej sprawie mieszczą się w wyliczeniu zawartym w cytowanej regulacji (naruszenie zdrowia), a zatem podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia nie może być uznany za trafny.

Pozwany (...) S.A. był ubezpieczycielem posiadacza pojazdu, którym powódka podróżowała jako pasażer. Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. odpowiedzialność posiadacza pojazdu wobec osób przewożonych z grzeczności kształtuje się na zasadach ogólnych, a więc na zasadzie winy. Ciężar wykazania przesłanek odpowiedzialności spoczywa zgodnie z art. 6 k.c. na stronie powodowej. Dokonując oceny materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie nie sposób przyjąć, że powódka ciężarowi temu sprostała. Z opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych wynika jednoznacznie, że ma podstaw do przypisywania kierowcy (...), którym powódka podróżowała, winy za zdarzenie.

Tym samym nie została wykazana podstawowa przesłanka odpowiedzialności pozwanego, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Mając na względzie sytuację majątkową powódki, a także charakter roszczenia i subiektywne przekonanie powódki o związku przyczynowym istniejącym między jej obecnym stanem zdrowia, a wypadkiem, Sąd w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania jej kosztami postępowania.

Na zasadzie art. 100 k.p.c. i art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano pobrać od pozwanego (...) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.396,75 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych. Powódka była od kosztów tych zwolniona. Koszty sądowe łącznie obejmowały kwotę 15.087,02 zł (opłata od pozwu 5.045,- zł. wydatki 10.042,02 zł – karty akt 159, 282,363, 443, 480, 507, 534, 568, 658, 702, 831, 858). Do kwoty 1500,- zł wydatki pokryte zostały przez pozwanego (...) S.A. (k.92). Nieuiszczone koszty sądowe obejmowały zatem kwotę 13.587,02 zł. Zasądzona od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwota stanowi $\frac{1}{4}$ nieuiszczonych kosztów i odpowiada stosunkowi zasądzonej od pozwanego kwoty do wartości przedmiotu sporu.

SSO Łucja Oleksy-Miszczyk